

NỮ SINH YÊU CHÚA, CHA MẸ VÀ CUỘC SỐNG

Emma Bonocore (1961-1975) là nữ sinh trường các Nữ Tu dòng Đức Bà Phù Hộ ở thủ đô Roma. Năm 1975, Emma mừng sinh nhật thứ 14. Cô thiếu nữ ở tuổi dậy thì, tràn đầy sức sống và niềm vui. Cô yêu cha mẹ, bạn bè, quê hương và THIÊN CHÚA. Chính năm ấy, THIÊN CHÚA hái cành hoa trắng Emma về điểm tô Thiên Quốc. Từ đó đến nay hơn 30 năm trôi qua. 30 năm nhưng gia đình, thầy cô và bạn bè vẫn không quên hình ảnh cô nữ sinh Emma: nhanh nhẹn, gieo rắc yêu thương và biết tận hưởng trọn vẹn niềm vui của tuổi học trò mộng mơ.

Gia đình Bonocore sống không xa ngôi trường. Chỉ cách nhau khoảng vài cây số. Ngày ngày cô bé được chính thân phụ đón đưa đến trường. Emma chạy nhảy, rộng mở cho thế giới chung quanh: gia đình, học đường và thiên nhiên. Emma để ý điểm hay, điểm đặc sắc của từng người và ghi lại trong nhật ký.

Chẳng hạn Emma mô tả song thân: Ba con có đôi mắt trong xanh với cái nhìn như muốn xuyên thấu tận tim gan và một vết nhăn điểm trên vầng trán. Bàn tay Ba con sần-sùi - vì lao công vất vả - thường bóp mạnh bàn tay con bé nhỏ, yếu ớt và trắng phau. Trong khi Mẹ con có đôi mắt đen nhánh và sâu thăm-thẳm như cái hồ. Đôi bàn tay Mẹ cũng bắt đầu nhăn nheo vì làm việc nhiều, nhiều lắm. Đôi môi Mẹ ngọt ngào kể cho con nghe chuyện thần tiên, khiến tâm tư con cảm thấy thật thoải mái.

Nhưng trước hết và trên hết, Emma yêu mến THIÊN CHÚA: THIÊN CHÚA con tôn thờ là Đấng luôn làm cho tươi trẻ và đẹp để muôn vật muôn loài, cách riêng những gì bé nhỏ và đơn sơ nhất. THIÊN CHÚA có đôi tay vững mạnh của Ba con và cái vuốt ve trìu mến của Mẹ con. THIÊN CHÚA thật tốt lành, quá đối tốt lành. Ngài là Chúa của con. Chính Ngài cầm tay dẫn con đi mỗi khi con rủi-ro hoặc lằm-lở bước vào con đường không lối thoát. Khi con phạm lỗi thì Ngài khiển trách con bằng đôi mắt từ-nhân đượm nét u buồn của thân phụ con.

Emma cũng không quên mô tả thiên nhiên bao quanh căn nhà nơi gia đình sinh sống. Emma viết: Quê hương con có nước mát trong lành, có các cây ô-liu cổ thụ từ hơn trăm năm. Các mái nhà màu đỏ với các ống khói vươn lên trước gió. Cũng có những mái nhà, ngói đã chuyển sang màu tím rong rêu, màu của thời gian và của quá khứ. Quê hương con bé nhỏ hiền hòa và yên tĩnh. Các ngôi nhà mang màu sắc xanh tươi của cây cỏ. Mỗi khi ngước mắt nhìn trời cao, con cảm thấy lòng mình lâng-lâng vui sướng. Trời cao đất rộng thênh thang là những hình ảnh tuyệt đẹp.

Tất cả tư tưởng Emma Bonocore diễn tả trên đây biểu lộ tâm hồn nghệ sĩ dễ thương của những cô gái mới lớn, nhìn mọi vật chung quanh với nét tươi trẻ và trong sáng.

Thời gian ngắn trước khi bị tử thương trong tai nạn xe hơi trên đường phố Roma, Emma tham dự tuần tĩnh tâm do các Nữ Tu Salésiennes tổ chức cho các học sinh trong trường. Cô nữ sinh ghi lại trong nhật ký những dòng cuối cùng: "Mắt nhìn trời, chân đạp đất, trái tim lơ lửng giữa trời và đất. Con tìm kiếm chỗ nương tựa, nhưng con không bao giờ được phép quên rằng, nơi nương tựa đích thật và vững chắc nhất, con chỉ có thể tìm thấy nơi một mình THIÊN CHÚA mà thôi!"

... Đây Em gái của anh, người yêu anh sắp cưới, Em là khu vườn cấm, là dòng suối canh phòng nghiêm mật, là giếng nước chiêm phong, là địa đàng xanh non mềm thạch-lựu đầy hoa thơm trái tốt: nào hoa móng, cam tùng, cam tùng với huỳnh-khương, nào đinh-hương, nhục-quế với mọi thứ nhũ-hương, nào mộc-dược, lô-hội cùng mọi thứ kỳ-hương, dị-thảo. Em là giếng nước giữa hoa viên, là hồ chứa nước nguồn từ dãy núi Li-băng chảy xuống .. Đây Em gái của anh, người yêu anh sắp cưới, vườn của anh, anh đã vào rồi, đã hái mộc-dược, hái cỏ thơm, đã ăn mật, ăn cả tảng mật ngọt, đã uống sữa, uống rượu dành cho anh (Diễm Ca 4,12-15+5,1).

("Il Bollettino Salesiano", Febbraio 2006, trang 27).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt